

slaa Øjnene ned. Men Susse Frederiksen havde fortalt, at Frk. Mohn var meget rig og gav mange Tusinde ud i velgørende Øjemed; og det gjorde altid et stærkt Indtryk paa ham at høre om en saadan storslaaet Offervillighed, fordi han selv her havde et andet ømt Sted. Kun nødig gav han slip paa den Skilling, der engang var bleven hans.

Til Susse Frederiksens stille Skræk tog han nu sin lille Rejsebibel frem af Lommen. Der laa et Mærke i den, hvor han sidst havde læst for hende, og her fortsatte han, indtil han kom til Ordet: »Hvo som følger mig, vandrer ikke i Mørket«. Saa lukkede han Bogen for at tale lidt om dette Ord.

Han havde aldrig spurgt hende om Grunden til, at hun vilde tage Livet af sig. Han havde overhovedet ikke talt til hende om nogen af de Begivenheder, der stod i Forbindelse med hendes Selvmordsforsøg; og hun selv havde øjensynlig den samme Sky som han for at mindes hin Aften og dens Uhygge. Hun nævnede aldrig et Ord om den. Alligevel havde han kunnet mærke, at hendes Tanker paa nysgerrig Maade beskæftigede sig med Tilstanden efter Døden. Hun havde gjort ham de taabeligste Spørgsmaal om Paradiset og Saligheden. Hos sine Forældre, der havde haft en Soldaterbeværtning paa Kristianshavn, havde hun rimeligvis kun hørt Gud nævne i Eder og Besværgelser. I hvert Fald havde han faaet ud